

ผู้ป่วยที่สง่างาม

ลูก

บางคนที่มีอาการเจ็บป่วยไข้ แล้วก็ต้องเข้าไปรับการผ่าตัด ให้คิดเสมอตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ว่า **สังขารร่างกายของเรานี้จะเป็นรังแห่งโรค** โรคตา โรคหู โรคจมูก โรคปาก โรคปอดตับม้ามไต โรคสารพัด เป็นได้ร้อยแปดพันเก้า เป็นที่ประชุมรวมของโรค เขาเรียกว่าเป็น **รังแห่งโรค** เรานี้จะมีความเจ็บป่วยเป็นธรรมดา เรายังไม่ชนะพญามาร บุญเรายังไม่มากพอ เพราะฉะนั้นเราจะต้องมีความเจ็บป่วยไข้เป็นธรรมดา

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ ท่านก็ยังเจ็บป่วยไข้ต้องอาพาธเหมือนกัน พระอัครสาวก พระสาวริบุตร พระโมคคัลลานะท่านก็ยังมีอาการเจ็บ อาการป่วย อาการไข้ เหมือนกับเรานี้แหละ พระอสีติมหาสาวกหรือพระอรหันต์

ทั้งหลายก็เป็นอย่างนี้ พระอริยบุคคลตั้งแต่พระอนาคามีลงมา พระสกิทาคามี พระโสดาบัน ท่านก็ต้องเจ็บต้องป่วยต้องใช้ เหมือนกัน อาพาธเหมือนกัน หรือเป็นโคตรภูบุคคลก็ต้องเจ็บ ต้องป่วยต้องใช้ จะเป็นผู้มีฌานสมาบัติเหาะเหินเดินอากาศได้ ก็ป่วยใช้เหมือนกัน จะเป็นพระราชามหากษัตริย์จนถึงยากจ วณิพก ล้วนมีความเจ็บเป็นธรรมดา คิดอย่างนี้นะลูกนะ ไม่ใช่ที่เราป่วยอยู่คนเดียว

เพราะฉะนั้น เมื่อถึงคราวที่เราจะต้องเข้าไปรับการรักษา ที่โรงพยาบาล จำเป็นต้องผ่าตัด เราก็นึกเอาร่างกายของเรา นี่เป็นห้องแล็บเป็นที่ศึกษา ร่างกายนี้มีความเจ็บเป็นธรรมดา มันเจ็บตรงไหน เราก็คิดว่ามันเป็นเรื่องปกติ ทำความรู้อย่างไร ให้พร้อม

แล้วก็มอบร่างกายนี้ ความเจ็บไข้ไปให้กับหมอ พยาบาล ซึ่งเขามีความเชี่ยวชาญในการรักษา มอบให้เขาไป เรามีหน้าที่รักษาใจอย่างเดียว ให้ใจใสๆ เอาไว้นะลูกนะ ให้ ใจใสๆ นึกถึงบุญบารมีความดีที่เราได้ทำเอาไว้ ทั้งทาน ทั้งศีล ทั้งภาวนา

บางท่านเป็นผู้ริเริ่มในการก่อตั้งศูนย์ปฏิบัติธรรม ให้ที่บ้านเป็นที่ชุมนุมของผู้มีบุญ เป็นสโมสรของผู้มีบุญที่เขาจะมาประพฤติธรรม เป็นการให้โอกาสประพฤติธรรมให้เขาได้ ล้มรสธรรมทาน ซึ่งเป็นเลิศกว่าทานใดๆ เพราะวัตถุทานนั้น จัดทุกข์แค่เพียงร่างกาย แต่ดับทุกข์ในใจไม่ได้ แต่การให้ธรรมทานนั้นเป็นการดับทุกข์ทางใจ ให้เขาได้เรียนรู้วิธีการดับทุกข์ ให้มีจิตใจอยู่เหนือความทุกข์ เหนือความเจ็บป่วย เหนือโลกพินโลก ให้เข้าไปสู่ความสว่าง พ้นจากความมืด

นี้มีอานิสงส์ใหญ่ เราก็นึกถึงบุญนี้นะลูกนะ นึกไปด้วย จิตที่เบิกบานชุ่มชื้น ประหนึ่งว่าเราไม่ได้เจ็บ ไม่ได้ป่วย ไม่ได้ไข้ ไม่ได้เป็นอะไรเลย เราไม่ได้เป็นอะไรเลย มันเป็นที่สังขารที่ร่างกายเท่านั้นนะ เมื่อมันเป็น ก็ให้หมอเขาเยียวยา รักษาแก้ไขกันไป เหมือนรถเสีย ก็ต้องมีช่างแก้ ต้องเข้าอู่ซ่อมรถ มีช่างแก้ มีอุปกรณ์การแก้ไขเข้าไป สรีระยนต์ก็เหมือนกัน มันก็ต้องเข้าโรงซ่อมเหมือนกัน

เพราะฉะนั้นทำให้เบิกบาน ให้อยู่เหนือความทุกข์ เหนือความวิตก เหนือความกังวล อยู่ในบุญแล้วก็ทำใจหยุด

นิ่งเฉยๆ ในกลางศูนย์กลางกาย ถ้าได้ดวงธรรมเราก็ตรีกใน
กลางดวง ถ้าได้กายภายในเราก็ตรีกในกลางกายภายใน ถ้า
ได้องค์พระ เราก็ตรีกในกลางองค์พระ ถ้ายังไม่ได้อะไรก็ สัมมา
อะระหัง สัมมา อะระหัง เรื่อยไปเลย

ใจนิ่งอยู่ตรงกลางตรงนั้น นึกอาราธนาพระนิพพาน
พระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวกน้ำ
ภาษีเจริญ คุณยายอาจารย์ของเรา ผู้มีฤทธิ์ มีเดชมีอำนาจ
พระอริยบุคคลทั้งหลายให้ลงมาปกป้องรักษาเรา ขจัดสิ่งที่ไม่ดี
ภายในร่างกายให้หมดสิ้นไป แล้วก็ทำให้ใสๆ ราวกับผู้นิรทุกข์
ไม่เคยเจ็บ ไม่เคยป่วย ไม่เคยไข้เลย ให้ใจสบาย เบิกบาน
ชุ่มชื้น

ทำอย่างนี้นะ ไม่ช้าเราจะเข้าถึงธรรม เป็นคนป่วยที่
สง่างาม งามอาจ สง่าผ่าเผย อยู่ในสายตาของเทวดาของชาว
สวรรค์ เขาจะชื่นชมยินดีกับผู้ป่วยที่มีที่พึ่งทางใจ ใจใสๆ
เพราะแม้ป่วยกายแต่รัศมีธรรมจากใจก็สว่างวาบ ดวงตาทุก
คู่ของชาวสวรรค์ก็จะมามอง เราจะอยู่ในสายตาแห่งเทวดา
แห่งชาว สวรรค์ แล้วเราก็นิ่งๆ ให้ใสๆ อย่างสบายๆ อธิษฐาน

ให้หายเจ็บ หายป่วย หายไข้ สิ่งที่ไม่ดีก็เอาออกไป ให้หลง
เหลือแต่สิ่งที่ดีๆ

ทำอย่างนี้แล้ว ใจจะได้สดชื่น เบิกบานในทุกสถานการณ์
เป็นคนเจ็บคนป่วยที่ให้กำลังใจแก่หมอพยาบาลและผู้มาเยี่ยมไข้
อย่างนี้เรียกว่าป่วยอย่างสง่างาม สมกับเป็นนักรบกองทัพธรรม
สมกับเป็นสาวก สาวิกาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมกับเกิด
มาสร้างบารมีเป็นผู้เข้าใจชีวิตจนโลกอย่างนี้

ฝึกใจให้หยุด ฝึกใจให้นิ่งๆ ตรงศูนย์กลางกาย ทำใจ
ให้ใสๆ ไม่ห่วงใยอาลัยอาวรณ์กับสังขารร่างกาย มันจะเป็น
อย่างไรก็ช่างมัน เฉยๆ ไม่สนใจ กำหนดใจกำหนดจิตลงไป
ที่ศูนย์กลางกายให้ตรึงใจติดตรงนั้นนะ เหมือนเอากาวชั้นดี
ตรึงใจให้ติดกับศูนย์กลางกาย แล้วก็ภาวนา สัมมาอะระหัง
สัมมาอะระหัง สัมมาอะระหัง ตรึกนึกถึงดวงใส ใจหยุดอยู่ใน
กลางดวงใส

วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

